

PENSAMENTS EDUCATIUS

número 30

maig 2010

Mare dolenta!

Aquest text va ser entregat pel professor d'Ètica i Ciutadania de l'Escola Americana, el Sr. Robert Candelori a tots els alumnes de la seva classe perquè l'entreguessin als seus pares. Només els va posar una condició: que es quedessin al costat dels seus pares fins que aquests haguessin acabat la lectura.

El text va ser publicat als diaris de Brasil, després de la mort estúpida de Tarcila Gusmao i Maria Dourado, dues noietes de 16 anys, a la localitat de Maracaípe, Porto de Galinhas. Després 13 dies de no saber on paraven, les mares de les noies van admetre que no coneixien els amos de la casa on havien anat a passar el cap de setmana. La tragèdia va commoure l'opinió pública i el crim encara no està solucionat.

MARES DOLENTES!

(Dr. Carlos Hecktheuer, Médico Psiquiatra)

Un dia, quan els meus fills hagin crescut tant com per entendre la lògica que motiva els pares i a les mares, jo els hauré de dir:

- Us vaig estimar tant com per preguntar-vos on anàveu, amb qui estaríeu i a quina hora tornaríeu.
- Us vaig estimar tant com per no callar i dir-vos, encara que no us agradés, que aquell nou amic no era una bona companyia.
- Us vaig estimar tant com per a fer-vos pagar les lllaminadures que vau robar del súper o les revistes del quiosquer; i a més us vaig obligar a dir a l'amo: *Nosaltres vam agafar això, ahir i volem pagar-ho.*

- Us vaig estimar tant com per estar-me en peu al vostre costat, durant dues hores, mentre netejàveu i ordenàveu la vostra habitació; una feina que jo podia fer en un quart d'hora.

- Us vaig estimar tant com per deixar-vos veure en els meus ulls l'amor que sentia per vosaltres, però també la decepció i les llàgrimes.

Us vaig estimar tant com per dir NO, quan sabia perfectament que podíeu odiar-me per això

- Us vaig estimar tant com deixar-vos entomar la responsabilitat de les vostres accions, tot i que les dificultats eren tan dures que se m'encongia el cor.

- I sobretot, us vaig estimar tant com per dir NO, quan sabia perfectament que podíeu odiar-me per això (en alguns moments sé que vau odiar-me).

Aquestes eren les batalles més difícils. Estic contenta, vaig guanyar... Perquè al final, vosaltres també vau guanyar!

I un d'aquests, quan els meus néts hagin crescut suficientment com entendre la lògica que mou els pares i les mares, quan ells preguntin si la seva mare era dolenta, els meus fills els diran:

"Sí, la nostra mare era dolenta. Era la mare més dolenta del món... Els altres nens menjaven laminadures a l'hora d'esmorzar i nosaltres havíem de menjar cereals, ous i torrades. Els altres nois bevien *cocacola* i menjaven patates fregides i gelats a l'hora de dinar, i nosaltres havíem de menjar arròs, carn, verdures i fruita.

La nostra mare havia de saber qui eren els nostres amics i què fèiem amb ells.

Insistia que li diguéssim amb qui sortiríem, encara que només fos per una hora.

Ens repetia que li diguéssim sempre la veritat. I no sé com, però aconseguia llegir-nos el pensament. La nostra vida sí que era pesada!

No permetia que els nostres amics toquessin el clàxon perquè sortíssim de casa; havien de sortir del cotxe, trucar a la porta i entrar perquè ella els conegués.

Quan tots els companys (a partir dels 12 anys) podien tornar tard a la nit, nosaltres vam haver d'esperar al menys fins als 16 anys per fer-ho; i aquella mare tan pesada s'aixecava per preguntar si la festa havia estat bé (només per comprovar en quin estat estàvem quan arribàvem).

Per culpa de la nostra mare ens vam perdre immenses experiències de l'adolescència: Cap de nosaltres es va veure embolicat en algun problema relacionat amb les drogues, amb els robatoris, amb els actes de vandalisme o de violació de la propietat, ni tampoc vam visitar cap presó per algun delictes.

TOT VA SER CULPA SEVA!

Ara que som adults honestos i educats, estem fent tot el possible per arribar a ser uns *Pares Dolents*, com va ser la meva mare.

JO CREC QUE AQUEST ÉS UN DELS MALS DEL MÓN D'AVUI DIA: NO HI HA SUFICIENTS MARES DOLENTES!

Les que siguin mares, que no s'angoixin ni tinguin mala consciència; les que ho seran més endavant, que estiguin alerta; i a tots us dic: doneu gràcies a la vostra mare per ser tan dolenta.

Internet. Maig del 2009

Per culpa de la nostra mare ens vam perdre immenses experiències de l'adolescència: problema relacionat amb les drogues, amb els robatoris, amb els actes de vandalisme o de violació de la propietat, ni tampoc vam visitar cap presó per algun delictes.